

РЕШЕНИЕ

№ 7623

гр. София, 16.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав,
в публично заседание на 17.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **6111** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 -чл.178 АПК, във връзка с чл. 11, ал. 4 и чл.42, ал. 2 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (ЗТМТМ).

Образувано е по жалба на [фирма], с ЕИК[ЕИК], подадена чрез управителя А. М., срещу Решение № РД-08-1245/19.04.2021 г. на изпълнителния директор на Агенция по заетостта, с което се отказва издаване на разрешение за работа на лицето А. Г., [дата на раждане], паспорт № FZ114144, с правно основание чл. 42, ал. 1, т. 1 от ЗТМТМ, като се иска неговата отмяна.

Жалбоподателят [фирма] обжалва административния акт като незаконосъобразен. Твърди, че не са налице фактическите основания за отказа, тъй като наказателното постановление е обжалвано по съдебен ред и не е влязло в сила. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. И. И., който поддържа жалбата на заявените основания и претендира разноси по делото.

Ответникът – изпълнителният директор на Агенцията по заетостта, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Е. И., изразява становище за неоснователност на жалбата. Позовава се на информацията, изпратена служебно от Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ (ИАГИТ), в която е посочено, че наказателното постановление е влязло в сила. Счита, че служебно предоставената информация има обвързващо значение и Агенцията по заетостта няма вменено задължение да извършва проверка дали наказателното постановление е влязло в сила или не. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, заплатено от жалбоподателя.

Заявява претенция за заплащане на юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след преценка на доводите на страните и събраните по делото доказателства, установи следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице с правен интерес в срока по чл. 149, ал. 2 от АПК, възстановен по реда на чл. 161 от АПК с Определение №5714/02.08.2021г.

Установени факти:

Производството пред административния орган е започнало по заявление вх. № РДПТ-10-00-0759/17.03.2021г. с искане за издаване на разрешение за работа на чужденец /А. Г./ в Република България.

С писмо рег. №РДПТ-10-00-0755#2 Служители на АЗ са изискали информация от ИА ГИТ за наличие на предпоставки или пречки за разрешаване на съответния достъп.

С писмо рег. №РДПТ-10-00-0755#5 от 25.03.2021 г. и РДПТ-10-00-755#8/14.07.2021г. главният секретар на ИАГИТ информира административния орган, че по отношение на [фирма] има издадено наказателно постановление № 22-007245/04.02.2021г., което е влязло в сила на 17.02.2021г. и е имуществената санкция е било заплатена на 02.03.2021г. Допълнено е още, че срещу наказателното постановление е била подадена жалба на 28.04.2021г. в ИА ГИТ и имало образувано нахд пред СРС, по което не е имало крайно произнасяне.

По заявлението е постановено Решение № РД-08-1245/19.04.2021г. на изпълнителния директор „Агенция по заетостта“, с което се отказва на заявителя [фирма] достъп до пазара на труда. Като мотиви за решението е посочено, че по отношение на [фирма] е установено нарушение във връзка с приемане на работа на чужденец, без работникът да има съответното разрешение или регистрация в Агенцията по заетостта. Последното било установено с АУАН, по който е издадено наказателно постановление № 22-007245/04.02.2021г., влязло в сила на 17.02.2021г. предвид изложеното и на основание чл. 11, ал. 1, т. 6, ал. 2 и ал. 4 от ЗТМТМ е отказано издаването на разрешение за работа по чл. 42, ал. 1 на [фирма].

В съдебното заседание се установи, че към датата на постановяване на административния акт производството по обжалване на наказателното постановление не е било приключило. С Решение от 05.07.2021г., постановено от Софийския районен съд по нахд №6745/2021г. след издаване на административния акт, наказателното постановление е изменено. Решението на районния съд е обжалвано пред Административен съд София-град, където е образувано кнахд №9276/2021г.

Правни изводи:

1. Оспореното решение е постановено от компетентния административен орган чл. 40, ал. 1 от ЗТМТМ.
2. Актът е издаден в предписаната от закона форма, съгласно изискването на чл. 59 АПК. Същият е мотивиран, като са посочени правни и фактически основания за издаването му.
3. Актът е издаден при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Съгласно чл.3, ал. 1, т. 4 от Правилника за прилагане на ЗТМТМ,

информация за наличие на влезли в сила наказателни постановления се предоставя служебно при поискване от ИАГИТ. В случая главният секретар на ИАГИТ е посочил коректно, че наказателното постановление е обжалвано пред Софийския районен съд и делото още не е приключило. Въпреки това е посочил, че наказателното постановление е влязло в сила и имуществената санкция е заплатена. Влизането в сила на административен акт или съдебен акт е правен извод, с който се установява факт с правно значение. При посочените в писмото от главния секретар на ИАГИТ обстоятелства ответникът е бил длъжен да формира собствен правен извод дали наказателното постановление е влязло в сила, а не да възприема изводите на ИАГИТ, които нямат обвързваща сила. По този начин ответникът е нарушил принципа за истинност на административното производство, прогласен в чл. 7 от АПК, съгласно ал. 1 на който административните актове се основават на действителните факти от значение за случая. Разпоредбата на ал. 2 от същия член задължава органа да извърши преценка на всички факти и доводи от значение за случая. В изпълнение на служебното начало в административния процес по аргумент от чл. 9, ал. 2 от АПК административният орган е следвало да изиска и събере информация относно влизането в сила на наказателното постановление, включително и като изиска справка от районния съд за страните, предмета и положението на делото. Допуснатите нарушения са съществени, тъй като се отразяват пряко на крайния акт, с който приключва производството.

4. Актът е постановен в противоречие с материалния закон. Наличието на влязло в сила наказателно постановление е материалноправна предпоставка за отказване на достъп на работодателя до пазара на труда - чл. 11, ал. 1, т. 6 във връзка с чл. 42, ал. 1, т. 1 от ЗТМТМ. Спорът по същество е дали наказателното постановление е влязло в сила, съответно налице ли е тази материална предпоставка за отказ.

Съгласно правилното на чл. 64 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), приложим по аргумент от чл. 79, ал. 5 от ЗТМТМ, влизат в сила наказателните постановления, които не подлежат на обжалване; не са били обжалвани в законния срок; са били обжалвани, но са били потвърдени или изменени от съда. Доброволното заплащане на имуществената санкция няма значение за влизането в сила на наказателното постановление. При последващата отмяна на наказателното постановление санкцията подлежи на възстановяване като недължимо платена. От доказателствата по делото се установява, че Наказателно постановление № 22-007245/04.02.2021г. е обжалвано пред СРС. Жалбата е приета за допустима и е разгледана по същество, като наказателното постановление е изменено. Решението на СРС не е влязло в сила, тъй като е оспорено от дружеството с касационна жалба пред АССГ. По жалбата е образувано кнахд №9276/2021 г.

Горното налага извода, че към момента на произнасяне на изпълнителния директор на АЗ не са били налице предпоставките по чл. 11, ал. 1, т. 6 във връзка с чл. 42, ал. 1, т. 1 от ЗТМТМ. По съществуването на спора съдът намира, че не са налице обстоятелствата, обуславящи отказ за достъп на пазара на труда на жалбоподателя [фирма].

5. Актът е постановен в несъответствие с целта на закона.

Изискванията към работодателите, въведени с разпоредбата на чл. 11 от ЗТМТМ, са в защита от една страна на пазара на труда, като целят да препятстват незаконната трудова заетост, и от друга страна – в защита на правата на работниците. Неправилното прилагане на материалноправните предпоставки и неоснователните откази за достъп до пазара на труда не постигат законовата цел да защитават правата

на работниците и да гарантират законосъобразното възникване и упражняване на трудовата заетост.

По изложените съображения административният акт се отменя като незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК.

Разноски:

При този изход на спора на основание чл.143, ал.1 от АПК разноските са в тежест на ответника. Жалбоподателят претендира разноски по представен списък в размер на 550 лева, от които 50 лева държавна такса и 500 лева адвокатско възнаграждение, установени с представените платежни документи: платежно нареждане за плащане към бюджета и договор за правна защита и съдействие.

Възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение се отхвърля като неоснователно, тъй като възнаграждението е в размера по чл.8, ал.3 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, Второ отделение, 38-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № РД-08-1245/19.04.2021 г.на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта.

ОСЪЖДА Агенцията по заетостта да заплати на [фирма] разноски в размер на 550 (петстотин и петдесет) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба, подадена чрез Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: